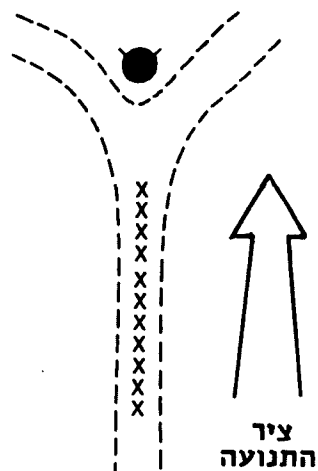

השדרה, כשהם מסתתרים מאחורי מחסה, במקום בו מתרחב השביל. אש זו עשויה להיות אש אוטומטית או מוקש המופעל מרחוק. מוקש ה"קליימור" הוא כלי-נשק רב עוצמה בנסיבות אלו כשהוא מוסווה על-ידי עלנה צפופה. ומוקש כזה שולט על קטע-שביל ארוך, והריוו אחד הסיכור-נים שבתנועה לאורכו (מרשם מס' 3).

אין כאן כל אתראה ולא רצף. זוהי פעולה חד-פעמית. באחד המקרים גרם "קליימור" אחד שהופעל מרחוק, לעשרים ושישה נפגעים, הרוגים ופצועים, לשדרה שהיתה פרוסה על-פני קטע שביל באורך של 40 מטרים. הוא הופעל ממרחק של 5 מטרים לפני הצועד בראש. השדרה נחפזה בתנועתה, והגששים לא הספיקו לבדוק את השטח ביסודיות. הגשש הראשון לבדו הורשה לעבור בדרכו בשביל מעבר למר-קש. נראה כי החוד, ואף ראש הגוף העיקרי, הצטופפו יתר על המידה. הם נעו בשביל רחב יחסית במבנה שגרם למספר גדול של נפגעים על-ידי מוקש אחד. אילו התקדמו בטור אחד היה כל אחד מגן בגופו על אלה הבאים בעקבותיו.

תנועת שדרות בצורת "עלה תלתן" (או בצורות דומות) היא לעיתים בחינת פקודת-קבע בפעולות בויאט-נאם. המטרה היא לטהר שטח מוגבל מסביב למקום התניה בעת עצירה למנוחה או עצירה מטעמי בטחון, או לקראת עריכת הכוח לחניית לילה. ניתן לשלוח ארבעה פטרולים לסקירה מקפת זו, בטווח של 100 עד 500 מטרים.

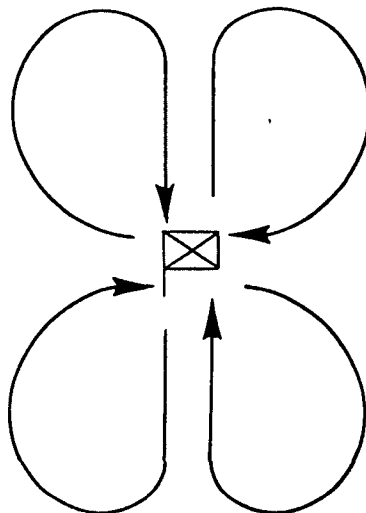

3. מיקום ה"קליימור"

בחוליה העורפית) כשזה נשאר מאחור. החוליה הקדמית פותחת באש כאשר מגיע אליה האויב, ואילו החוליה האחורית יורה רק אם האויב מנסה להימלט לכיוונה, או שמספרו רב מכפי יכולתה של החוליה הקדמית להעסיקו.

הויאט-קונג אינו נוהג להפעיל מארבים קדמיים ואחוריים גם יחד, כלומר, פתיחה מפתיעה באש ממחסה על-ידי חסימה מלפנים, ומייד לאחר-מכן התקפה על חלקה האחורי של השדרה או על מרכזה. הג'ונגל ה"בלתי-חדיר" (פרט לשפת חורש סביב לקרחת יער), אינו מתאים לטקטיקה כזו של תקיפת שדרה הנעה בשביל. לוחמי הויאט-קונג רצפון ויאט-נאם נוטים יותר להנחית אש קטלנית לעבר ראש

4. תנועת "עלה תלתן"

תנועת "עלה-התלתן" יכולה להיעשות ביצורת שונות, אך לאחת מהן (ראה-מרשם מס' 4) יתרונות בולטים. צורה זו מאפשרת בדיקה כפולה של השטח בעת ובעונה אחת, הן בכיוון ההתקדמות של השדרה והן נגדו, ומנצלת ניצול מקסימלי את הפריסה, ובכל שלב משלבי הסריקה חושפת היא כוח קטן בלבד לסכנת הפתעה ומארב. האוסטרלים משתמשים בתנועה קשתית, החוזרת על עקבותיה, כדי לארוב לכוח-אויב העוקב אחר אחת משי-דרותיהם. תנועתם דומה לתנועת אחד מארבעת "עלי-התלתן" אלא שהאוסטרלים נוקטים ברדיוס קטן בהרבה. פטרול בעוצמה של פלוגה או מחלקה הבא לסרוק את הסביבה בטרם ייערך להגנת לילה, יפעל לפי קדימויות אלו: 1. סרוק תחילה קשת סביב קו ההתקדמות אל החניון המוגן; 2. סרוק את השטח המפריד בין החניון לבין שטח הנחיתה. 3. סרוק את האיזור הקשה ביותר להגנה.

בדרך-כלל, ובמיוחד אם החשכה ממש-משת ובאה, יוקדם ארגון המוצב, היינו חלוקת הגזרות ומיקום כלי-הנשק והאנשי-ים, אך לא בהכרח התחפרות - לשליחת קבוצות שואבי-מים ולהצבת עמדות-תש-מוע.

למרות כל הטיעונים, כי אמצעי זהירות מסוג תנועת "עלה-תלתן" ננקט תמיד על-ידי פטרולים או פלוגות הנעים בשטח בעת חיפוש אחר האויב, אין טענה זו, לרוב, נכונה. ממש כשם שעל אף כל האיסורים משתמשים בשבילים כן נערך לרוב רק גישוש מועט בלבד בצדי השביל לים, חרף כל האזהרות. המפקדים הבכירים מוסיפים לא אחת ערפול מביך לחוסר זהירות זאת של המפקדים הזוטרים בכך שאין הם מנסחים בזהירות את המשימה ואינם מדייקים בציון הפרטים העיקריים המיוחדים למשימה זו. אין להורות ליחיד דה, "לבדוק שטח מסוים", או "לערוך פטרול על פני קטע הג'ונגל, הלוח וחזור", כאילו היתה זו הצבת שוטר על משמרתו. מן הדין שלכל פטרול תהא מטרה מוצהרת. הרי החיילים מסכנים את חייהם בפטרול כזה, כדי להשיג מטרה מסוימת, ויש איפוא לומר להם מה מבוקש מהם: לקיחת שבויים? מארב לאויב? הריסת גשר? גילוי מחבואי נשק? איכון בסיס חשוב? גילוי סימנים של תנועת האויב, בלי ליצור מגע עימו? חיפוש אחר ראשי-

(סוף בעמ' 19)

לקחים מויאט-נאם

עיון מתמיד בספרות המתפרסמת בעקבות מלחמת ויאט-נאם בעיתונות הצבאית והכללית, בתיאורי-פעולות ובפרקי התרשמות — מעלה אוצרות דעת ולקח, ומסקנות של „עשה" ו„אל תעשה" אין ספור. חלקם יפים לאותו איזור מלחמה קשה בלבד. מאידך גיסא רבים מאוד הם הלקחים היפים לכל אתר, ועם כל השוני המזדקר, כביכול, לעין, ימצאו קציני צה"ל עניין בדברים ובלקחים המובאים. בשתי הרשימות שלפנינו ריכזנו הפעם לקחים היפים לרמת המחלקה והפלוגה.

